

[Industriministeren]

gens hensigt at fremme sin erhvervspolitik gennem trusler. Hvad der skete ved forhandlingerne i sommeren og efteråret, var, at der forhandlede om en aftale på frivilligt grundlag på basis af et initiativ fra pensionskasser og forsikringsselskaber, et initiativ, der fremkom, fordi de var klar over, at der også krævedes en nytænkning fra deres side i den situation, vi befinder os i.

Inden jeg kommenterer selve forslaget, skal jeg kort omtale den nærmere begrundelse for direktivets bestemmelse. De i direktivets artikel 21 omtalte aktiver, der ikke medgår til dækning af forsikringsforpligtelser, dvs. tekniske reserver, udgør i store træk de aktiver, der skal anvendes til dækning af selskabernes basiskapital. Basiskapitalen udgøres af aktiekapital eller garantikapital, sikkerhedsfond, kursreguleringsfond, andre selskabsreserver og overskud overført til næste år. Dette beløb androg i 1978 i alt 1,35 mia kr. for de private selskaber. Dertil kommer selskabernes bonusfond, der i 1978 androg 5,91 mia kr.; bonusfonden må dog i alt væsentligt betragtes som en teknisk reserve.

Til sammenligning kan det nævnes, at selskabernes øvrige tekniske reserver i 1978 udgjorde 24 mia kr.

De frie reserver, der er nævnt i direktivets artikel 21, udgør derfor en endog meget lille del af de samlede reserver, nemlig 1,35 mia kr. ud af samlede reserver på 31,3 mia kr. Det er altså et lille beløb, vi taler om.

Baggrunden for direktivets bestemmelse om anbringelse af midler til dækning af de tekniske reserver er ligesom i den danske tilsynslovgivning et hensyn til forsikringstagerne. Derfor findes der en tilsvarende regel i I. skadesdirektivs artikel 18.

Reglerne skal tilsikre, at forsikringsselskaberne kan udbetale forsikringssummerne, efterhånden som de forfalder, typisk ved dødsfald eller ved en bestemt alder.

Når forsikringsdirektiverne lader en mulighed stå åben for at regulere de aktiver, der modsvarer de tekniske reserver, skyldes det naturligvis, at de er selve grundlaget for selskabernes forpligtelser, og at lovgivning og myndigheder til enhver tid må kunne gribe ind, hvis dette grundlag bliver usikkert. Men disse indgreb kan normalt kun være begrundet i tilsynsmæssige hensyn.

Disse regler er grundlæggende for tilsynslovgivningen i alle lande, der har private forsikringsselskaber.

Når livsforsikringsdirektivets artikel 21 er til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter regler for anbringelse af de midler, der ikke medgår til de tekniske reserver, dvs. de såkaldte frie midler, vi her taler om, er det, fordi disse midler bør kunne anbringes på den økonomisk mest fordelagtige måde. De skal endvidere kunne supplere de tekniske reserver, og generelle regler om disses anbringelse kunne forhindre selskaberne i at investere, så det passede til netop deres forpligtelse.

En anden grund er, at man har villet undgå konkurrenceforvridning ved forskrifter om anbringelse, som varierer fra det ene land til det andet.

At placeringerne skal foretages under hensyn til forsikringstageres interesser, fremgår også af Rådsprotokollen til den tilsvarende bestemmelse i I. skadesforsikringsdirektiv, der siger, at medlemsstaternes myndigheder dog kan gribe ind, når valget af investeringsobjekter i væsentlig grad udsætter selskabets finansielle soliditet for fare eller væsentligt begrænser likviditetsgraden.

En ændring af direktivet vil kræve enstemighed i EFs Ministerråd. Den kan måske være vanskelig at gennemføre. Men det skulle nu ikke afholde regeringen fra at forsøge en ændring, hvis vi fandt en sådan nødvendig.

Imidlertid er regeringen enig i de synspunkter, der ligger til grund for I. livsforsikringsdirektiv. Vi ønsker som hidtil, at ændringer i livsforsikringsselskabernes og pensionskassernes anbringelsesmønster, således at der i højere grad investeres i erhvervslivet, bygger på frivillighed. Kun derved kan vi også sikre os, at de selv finder disse investeringer stemmende med interesserne.

Der er derfor ikke, som det anføres i bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning, behov for at justere lovgivningen efter skiftende tiders krav, men en justering er nok nødvendig på anden måde, og derfor har jeg netop i dag fremsat lovforslag med det formål at udvide de rammer, inden for hvilke livsforsikringsselskaber og pensionskasser kan placere deres midler som risikovillig kapital i erhvervslivet. Jeg håber, at dette forslag vil kunne danne grundlag for